

En god man.

Och jag försöker

koncentrera mig på blommorna, så många, som ett hav, vilka är våra? Doften hänger tung i luften, påträngande. Som sorgen. Kompakt. Det här är så fel

säger alla. Och de har rätt. Det är fel person som ligger där. Skulle varit någon annan - om rättvisa fungerade. Gör den inte. Inte här inte nu. Faktiskt aldrig.

Vi har här en man som aldrig gjorde något galet. En äkta rekorderlig människa.

Han ligger där i nu, undrar hur han ser ut, hur de klätt honom?

Alla här sörjer. Jag funderar på, vem hade sörjt mig? Familjen naturligtvis. Men vilka andra. Vem? Försöker lista dem så jag slipper befinna mig närvarande. Omöjligt. Går inte utestänga ljudet från förtvivlan. Går inte undvika dras ned. Musik spär på. Svårare. Luften vibrerar av hopknipta läppar, darrande hakor, tårar som ändå sköljer över kinder.

Ja jag vill ha välsignelsen. Låt ditt ansikte lysa över mig var mig nådig vänd ditt ansikte mot mig och giv mig frid.

Orden renar mig, lugnar som vatten.

Solen skiner ute, det är kallt och klart, alla måste fälla en kommentar, alltförtidigt, livetärinterättvist - såsnabbtochvilkenhemsksjukdomdetär, och vi måste vara sociala, timmar kvar, jag säger när vi kommer hem måste jag ut, jag måste sätta mig på klipporna jag orkar inga fler människor omkring. Bara luft och vatten.

Havet glittrar, äntligen ensam. Slår på mobilen som varit avstängd för tänk om tänk om

det hade ringt i kyrkan. Jag skulle låtit den vara men jag längtade efter lite tröst. Men ingen tröst för mig. Jag är ingen.

Inget är mitt. Allt mitt är andras. Svart på vitt - igen.

Och mitt i allt ny skit all ny gråt över ännu ett löjligt gräl med nån som inte kan behandla mig bättre än så här blinkar meddelandet "Hej klyftan är du ledig?"

Och jag vet inte vad som slipprigt sagts om mig, vilka förtroenden som spritmumlats, men jag orkar faktiskt inte med det nu.

Författaren C3H5(NO3)3 med Poeter.se id #16527 innehar upphovsrätten